Miks, neiu, ja tõtad lootsikuſ'?
Oh mõtle, saar jõbrale hukatus!
Oh kuule ometi armu healt —
Ära tõuka teda ju armu käelt!

Ei taha ta kuulda teist jugugi,
Ei kaebmine aita sell' ühtigi —
Ju eemal, ta ikka weel eemaldab
Ja teise kaenla ta põgeneb.

Heidalla nii kahwatand nagu surm,
Ta pealt waata näha kui kalju ja põrm,
Silmwaate tal kustmas ja jõud ihust läind,
Kui põgen'jad Kuumalat mere peal näind.

Kolm päewa istus ta söömata
Ning liikumatta ja joomata,
Ning waiksemaks ühtepuhku ta jäi,
Kumni wiimaks tal mõistus wiga sai. —

Siis neljandamal päewal weel õhkas ta:
Miks, Kuumala, maha jätsid mind sa?
Oh häda, oh wiletsus, hüüdis ta weel
Ja langes siis merde hukatuſ' teel.

Laulja lõppes ja pühkis silmi weest. Siis lisas:

„Siin on see koht, kust ta ennast mahakukutas. Tuul ajas ta surnukeha kaldale. Kaheksa päewa pärast jõudis Kuumala üksi seia ja leidis oma

jõbra wiimist ülejäätu. Ahastusega mattis seda sinna paika, mis sest saadik Heidalla hauaks nimetakse. Siis jõudis koju poole — seal tuli temale laente peal Heidalla waim wastu. See tegi Kuumalat peast nõdraks ja meelt äraheites kukutas üle lootsiku serwa wette.

Sest saadik kuulukse tema hädaoigamisi mere peal ja kaljude wahel Heidalla kaebliku healt. Kalurit on kaa Kuumala waimu kuju wee peal näinud ja mina isegi olen lauliku kaudle mängu seal koopas kuulnud. Kui lõunalt tuul puhub ja kuuwalge ööse on, ei julge keegi kalur seia saarele, et kardawat waimusi näha."

Waikselt olid Madli ja Maret pealt kuulnud ja kartuse wärin käis neil läbi keha. Siis tänasid jutumeest ja hakkasid jälle koju poole sõudma. Gemalt nägid ühe kalameeste paadi ja sealt kõlasid laulu sõnad:

Tasalt waikses kalju orus
Igakord, kui täis on kuu,
Kõigub selle surma wari,
Kes petetud armetu.
Õigades niisamma kõnnib
Üle weede Kuumala,
Udu katel tasa jõuab
Hauale, kus Heidalla

Eesti-maa rahwa Kalender 1887 , lk. 32